

กรณีที่ นายวิฑูรย์ ลิ้มโชคดี ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ออกคำสั่งย้าย นายสุรพล สุทธิจินดา อุตสาหกรรมจังหวัด ฉะเชิงเทรา ไปช่วยราชการในกระทรวง เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2555 ถือเป็น การลงโทษเจ้าหน้าที่ที่ปล่อยปละละเลยให้มีการลักลอบนำขยะเคมีอุตสาหกรรมและน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม ไปทิ้งในพื้นที่ ต.หนองแห่น และเกาะขนุน บริเวณลานด้านหน้า สภ.หนองแห่น อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

คำสั่งนี้ก่อให้เกิดคำถามต่างๆ ตามมา มาก เพราะการลักลอบทิ้งของเสียและน้ำเสียในที่ดินสาธารณะนั้น จะต้องมีส่วน ร่วมรับผิดชอบมากมาย และกรณีนี้ก็เกิดขึ้น ในหลายจังหวัด โดยเฉพาะภาคตะวันออกที่ มีโรงงานอุตสาหกรรมหนาแน่น เช่น ชลบุรี ระยอง ปราจีนบุรี สระแก้ว เป็นต้น แต่ กรณีที่ จ.ฉะเชิงเทรา กลายเป็นกรณีแรกที่มีการย้ายอุตสาหกรรมจังหวัดออกจากพื้นที่

มาตรการควบคุม ทิ้งกากของเสียในที่สาธารณะ

เรื่องนี้ นายสนธิ คชวัฒน์ เลขาธิการสมาคม อเนกมลสิ่งแวดล้อมไทย และอนุกรรมการ สิ่งแวดล้อมและภัยธรรมชาติ วุฒิสภา ให้ ข้อคิดเห็นว่า

1. ในการแก้ไขปัญหาลักลอบทิ้งขยะ เคมีอุตสาหกรรมและน้ำเสียจากโรงงาน อุตสาหกรรมในพื้นที่สาธารณะนั้น การ บังคับใช้กฎหมายต้องมีผู้ร่วมรับผิดชอบ หลายหน่วยงาน เช่น เจ้าของที่ดิน องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ที่ดูแล พื้นที่ตาม พ.ร.บ.สาธารณสุข พ.ศ.2535 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ดูแลพื้นที่ตาม พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษา คุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535 และ อุตสาหกรรมจังหวัด ที่ใช้ พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ.2535 ดังนั้น การลงโทษอุตสาหกรรม จังหวัดฉะเชิงเทรา จึงเป็นเรื่องน่าเห็นใจ และเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย เนื่องจากทราบอยู่ แล้วว่าอุตสาหกรรมจังหวัดมีเจ้าหน้าที่ 7-8 คน ดูแลพื้นที่และโรงงานจำนวนมากไม่ทั่ว ถึง แนวทางในอนาคตจึงต้องเน้นที่ อปท. ที่ ต้องใช้ พ.ร.บ.สาธารณสุขฯ ตรวจสอบพื้นที่ สาธารณะอย่างเข้มงวด หากพบว่าพื้นที่ใดมี การลักลอบทิ้งขยะพิษหรือน้ำเสียต้องมีส่วน

รับผิดชอบตามกฎหมายด้วย

2. อุตสาหกรรมจังหวัดต้องเข้มงวดกับ โรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ โดยเฉพาะ โรงงานประเภท 101 (รับกำจัดของเสีย อันตราย) โรงงานประเภท 105 (เป็นการคัด แยกขยะและฝังกลบสิ่งปฏิกูล หรือวัสดุที่ไม่ ใช้แล้ว) และโรงงานประเภท 106 (เป็นการ นำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่ใช่แล้ว หรือ ของเสียจากโรงงานประเภทสารละลาย หรือเคมีภัณฑ์มาผ่านกรรมวิธีการผลิตทาง อุตสาหกรรม เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่จัดเป็นขยะ อันตราย) โดยต้องกำกับ ติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินการ พร้อมทั้งให้รายงานปริมาณ และคุณภาพของเสียที่เข้ามาในโรงงานและ การกำจัดตามแบบฟอร์มอย่างเคร่งครัด การ ออกใบอนุญาตโรงงานประเภทนี้ต้องพิจารณา เป็นพิเศษ ควรให้มีการจัดทำรายงานการ วิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (อีไอเอ) เพื่อให้มีมาตรการป้องกันและแก้ไขจากผลการ ศึกษาเป็นเงื่อนไขท้ายใบอนุญาต

3. รถบรรทุกทุกกากของเสีย หรือน้ำเสีย อันตรายต้องถูกติดตั้งระบบจีพีเอส (GPS) เพื่อควบคุมและตรวจสอบไม่ให้มีการนำ ไป ลักลอบทิ้ง ต้องเคร่งครัดเรื่องใบกำกับการ

ขนส่งกากของเสียอันตราย เริ่มตั้งแต่การ กำกับดูแลของเสียที่ขนออกมาจากโรงงาน กระทั่งส่งต่อไปโรงงานที่รับบำบัด ด้วยการ ตรวจสอบปริมาณ ซึ่งควรมีหน่วยงานดูแล เป็นพิเศษ

4. เข้มงวดใช้กฎกระทรวงตามบทบัญญัติ ในมาตรา 80 พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษา คุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ 2535 เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบการ เก็บสถิติและข้อมูลการจัดทำบันทึกรายละเอียดและรายงานสรุปผลการทำงาน ของระบบบำบัดน้ำเสีย พ.ศ.2555 ซึ่งมีผล บังคับใช้เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2555 โดย ผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษต้องจัดเก็บ สถิติและข้อมูล ซึ่งแสดงผลการทำงานของ ระบบบำบัดน้ำเสียในแต่ละวัน รวบรวมทุก วันส่งให้พนักงานท้องถิ่นทุกวันที่ 15 ของ เดือน หากไม่ดำเนินการมีโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท ซึ่ง พนักงานท้องถิ่นจะต้องรวบรวมข้อมูลส่ง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด (ทสจ.) ในฐานะพนักงานควบคุมมลพิษ

แนวทางเหล่านี้ หากเกิดเหตุอีก สามารถตรวจสอบข้อมูลได้เร็วขึ้น!